

OHLÉDNUTÍ ZA ŽIVOTEM VELIKÁNA Z MALOMĚSTA II. ČÁST

V dubnovém čísle Dačického zpravodaje jsme započali vyprávění o životní cestě a osudech Matěje Mikšíčka, jedné z nejvýznamnějších osobností Dačic, od jehož úmrtí uběhlo k letošnímu březnu 130 let. Dokončíme tedy na následujících řádcích příběh Mikšíčkova bohatého života, který napsala sama revoluční doba.

Předchozí článek Dačického zpravodaje byl zakončen Mikšíčkovým vyslýcháním na brněnském policejním ředitelství. Jeho výslechy končí se zrušením cenzury. Ono zrušení cenzury a zavedení svobody tisku přineslo našemu buditeli další problémy. Mikšíček totiž začal rozdávat brožury, které podle německých studentů filozofie podřývaly konstituci. Studenti požadovali za tento čin Mikšíčkovo vykázání z Brna. Nakonec Mikšíček zažehnal situaci tím, že dobrovolně na několik týdnů z Brna odešel. Po několika dnech strávených v Dačicích, kde agitoval mezi místními sedláky za české národní zájmy a svobodu, se odebral do Vídně. V té době ve Vídni již naplno probíhala revoluce a Mikšíček nechtěl být pouhým přihlížejícím.

Koncem května 1848 přichází Matějovi do Vídně vyjádření o jeho zvolení delegátem Slovanského sjezdu v Praze za panství dačické, budečské, budíšovické, krasnické a budkovské. Samotný sjezd začal 2. června 1848, nutno přiznat, že Mikšíček v něm nezastával žádnou důležitou pozici. Dne 12. června propukly po mši na Koňském trhu (dnešním Václavském náměstí) nepokoje a sjezd byl rozehán. Během nepokojů se měl Mikšíček údajně setkat s jedním z vůdců povstání proti císařskému vojsku. Nejspíše se jednalo o Josefa Václava Friče, který ho měl požádat o zprostředkování pomoci z venkova. Mikšíček se proto rozhodl odcestovat z Prahy směrem k Plzni a agitovat za pomoc povstalcům. Jeho agitační cesta začíná 13. června. Během své cesty byl zatčen a jednu noc strávil ve vězeňské cele v Plzni. Brzy ráno se ovšem situace vyřešila a Mikšíček se vrátil zpět do Prahy. Odtud putoval do Mikulovic, následně do Brna, a nakonec se navrácí do Dačic.

Dne 11. července došlo k vydání zatykače na jeho osobu, a to za účast na Svatodušních bouřích v Praze. Dům rodiny Mikšíčkových na Havlíčkově náměstí byl několikrát prohledáván, našeho buditele se ovšem nedařilo dopadnout a zatknout. Po několika dnech usoudil, že bude vzhledem k situaci smysluplnější z města tajně odejít. Pod rouškou noci se opustil dům a vyrazil skrze ulici V Kaštanech směrem k rodnému Toužínu. Cílem jeho útěku byla Vídeň. Na jeho dopadení byla vypsána odměna. Sám se tehdy v dopise z Vídně dačickému magistrátu nabízel, že za peníze z odměny odcestuje do Prahy a podá vysvětlení ohledně vydaného zatykače. Ale dříve než přišla odpověď, odcestoval Mikšíček na první Slovenskou výpravu dobrovolníků do Horních Uher. Zatykač na jeho osobu byl zrušen 16. září 1848. Mikšíček se to dozvěděl až na začátku října při svém návratu z oné výpravy. Ještě, než v listopadu odcestoval na druhou výpravu slovenských dobrovolníků, pobýval střídavě ve Vídni a v Brně. Na druhé Slovenské výpravě, kde působil jako vojenský lékař, setrval až do konce dubna 1849.

Po návratu z druhé Slovenské výpravy dobrovolníků do Horních Uher byl Mikšíčkův život již rapidně klidnější a méně radikální. V roce 1849 stál u zrodu Moravské národní jednoty sv. Cyrila a Metoděje. V tomto období se Mikšíček chtěl živit jako žurnalista, nicméně nakonec nastoupil v prosinci roku 1852 na místo úředníka Severní dráhy císaře Ferdinanda. Z počátku zastával kancelářskou práci. V době jeho působení ve Vídni došlo k jeho sňatku s moravskou vlastenkou Veronikou Vrbíkovou.

Po roce služby ve Vídni byl Mikšíček přesunut do stanice Gänserdorf, aby se naučil manipulaci s vozy. Zde pobýval několik měsíců. Následně se vrátil do Vídně, kde vyřizoval všemožné reklamace, hlavně se ztracenými zavazadly. Poté byl převelen do Cáhnova, kde pobyl další čtyři roky. Další jeho zastávkou byly polské Dziedzice a následně působil Hranice na Moravě, kde se mu narodila dcera

Marie. V roce 1865 se vrací do Brna, kde i dožívá. Matěj Mikšíček zemřel 12. března 1892. Jeho poslední cestou bylo převezení jeho ostatků společně i s ostatky jeho manželky Veroniky v roce 1977 k nám do Dačic.

Martin Lebr, FF MU – Martin Rychlík, MMaG